

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **B. B.**, Z., B., IČO: X., zast. spoločnosťou F.F., R., B., v mene ktorej koná J. D. F., advokát, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky** /ako právny nástupca Daňového riaditeľstva SR/, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/1264-10940/2010/991266-r zo dňa 25. februára 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 262/2010 – 58 zo dňa 2. novembra 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 262/2010 – 58 zo dňa 2. novembra 2011 **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutia žalovaného č. I/222/1264-10940/2010/991266-r zo dňa 25. februára 2010 ako aj platobný výmer Daňového úradu Bratislava III č. 602/231/102108/09/Huč zo dňa 29. septembra 2009 podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení

neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len O. s. p.) a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania vo výške 645,49 €.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že postup správcu dane v daňovom konaní nevedol k tomu, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie. Napriek dôkaznému bremenu, ktoré v daňovom konaní zaťažuje daňový subjekt, mal správca dane v spolupráci so žalobcom zistiť, z akej podnikateľskej činnosti žalobca dosiahol v kontrolovanom období príjmy a vynaložil výdavky a vyzvať žalobcu na predloženie bližšie špecifikovaných účtovných a iných dokladov, najmä k výdavkom uvedeným v daňovom priznaní (napr. duplikáty dodávateľských faktúr, potvrdenia Sociálnej poisťovne, zdravotných poisťovní a pod.), aby žalobca vedel, ktoré skutočnosti má správcovi dane preukazovať. Až po nesplnení takto konkrétne určenej povinnosti mohli byť v danom prípade splnené zákonné podmienky na postup podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „zák. o správe daní“) na určenie dane podľa pomôcok. Povinnosť aspoň rámcovo vymedziť skutočnosti, ktoré má daňový subjekt v daňovom konaní preukazovať, má správca dane aj vtedy, keď si daňový subjekt splní povinnosť podať za kontrolované zdaňovacie obdobie daňové priznanie s niekoľkoročným omeškaním a následne tvrdí, že mu boli účtovné doklady odcudzené.

Rovnako ako nesprávny hodnotil krajský súd postup správcu dane pri určovaní dane podľa pomôcok. Aj keď zákon nevyklučuje použitie údajov uvedených žalobcom v daňovom priznaní a v pripojených výkazoch, nie je možné postupovať tak, že bez použitia akýchkoľvek ďalších pomôcok správca dane pri určení dane vychádza len z príjmov uvedených v daňovom priznaní, z ktorých odpočíta nezdaniteľnú časť základu dane na daňovníka a všetky výdavky uvedené v daňovom priznaní vyhodnotí ako nepreukázané a v procese určovania dane ich neuzná, pričom konštatuje, že nezistil žiadne okolnosti, z ktorých by plynuli nejaké výhody pre daňovníka. Žalovaný ani správca dane sa ani nepokúšali zistiť, v akej oblasti žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období podnikal, aké by boli primerané výdavky podnikateľa v podobnom postavení. Daňové orgány nevyužili zákonné prostriedky, ktoré im umožňovali zistenie tých skutočností, ktoré by znižovali daňový základ žalobcu a nedbali tak dostatočne na povinnosti ustanovené v § 44 ods. 3 zák. o správe daní, čo spôsobilo že pri rozhodovaní v prejednávanej veci vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne a žalobcovi neprizná náhradu trov konania.

S poukazom na jednotlivé ustanovenia zák. o správe daní uviedol, že žalobca nepodával za roky 2003 – 2006 daňové priznania, urobil tak až na výzvu správcu dane dňa 4. decembra 2008. následne podal na OO PZ Bratislava IV ústne oznámenie o odcudzení podkladov k účtovníctvu za roky, za ktoré nepodával priznania. Potvrdenie vydané policajným zborom nie je dôkazom, že žalobcovi boli doklady skutočne odcudzené, naviac okolnosti, za ktorých malo ku krádeži dôjsť, sú natoľko nepravdepodobné, že žalovaný považoval toto oznámenie za účelové a nevierohodné.

Žalovaný nesúhlasil s názorom krajského súdu, podľa ktorého aj napriek dôkaznému bremenu na strane žalobcu, mal žalovaný vykonať v rozsudku uvedené dokazovanie. Záonné podmienky na postup podľa § 29 ods. 6 v spojení s § 15 ods. 2 zák. o správe daní boli dodržané. Žalobca ignoroval základnú zákonnú povinnosť a opakovane nepodával daňové priznania, na oznámenie o kontrole nereagoval, na opakovanú výzvu na predloženie účtovných dokladov predložil iba potvrdenie policajného zboru o podanom oznámení, čím považoval svoju povinnosť za splnenú. Na stanovisku, že predložením oznámenia bola jeho povinnosť voči správcovi dane splnená, zotrval aj v podanom odvolaní. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že žalobca nevedel, aké skutočnosti mal správcovi dane preukazovať, tieto vyplývajú z ustanovení zák. o správe daní, ako aj z výzvy správcu dane.

Žalovaný ďalej uviedol, že správca dane môže zohľadniť iba tie výhody, ktoré mu boli v procese určovania dane známe. Žalobca nespolupracoval so správcom dane, ako mu to ukladá § 2 ods. 8 zák. o správe daní, správcovi dane nepredložil jediný účtovný doklad, rovnako žiadne evidencie (účtovnú evidenciu, evidenciu dodávateľských a odberateľských faktúr, bankové výpisy a. i.), na ktoré by správca dane mohol prihliadnuť a použiť v procese určovania dane podľa pomôcok, resp. si sám na základe získaných informácií pomôcky zaobstarat'. Ako pomôcky nemohli byť využité ani výsledky kontroly za iné zdaňovacie obdobie, nakoľko žalobca nepodával daňové priznania. Vo výkaze úč. FO 1-01 (riadok 07), ktorý je povinnou prílohou daňového priznania, nie sú vyplnené mzdy, žalobca neodvádzal daň zo závislej činnosti, preto správca dane nemohol prihliadnuť ani na žiadne pomôcky týkajúce sa mzdových nákladov a odvodov za zamestnancov. Rovnako nebola vo výkaze vyplnená žiadna suma na riadku 08 „Platby do fondov“, z čoho je možno vyvodit', že odvody ako fyzická osoba – podnikateľ, neplatil. Prihliadnuť na iné okolnosti a výhody v prospech žalobcu bolo možné iba za predpokladu jeho súčinnosti so správcom dane.

K podanému odvolaniu sa v písomnom podaní zo dňa 2. januára 2012 vyjadril žalobca tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že správca dane môže zohľadniť iba tie výhody, ktoré mu boli v procese určovania dane známe, avšak musí vyvinúť aj aktivitu na ich získanie. Akceptácia tvrdenia žalovaného by znamenala, že správca dane bude zohľadňovať iba tie skutočnosti, ktoré mu predloží daňovník a ostatné skutočnosti bude považovať za neznáme s tým, že nemusí vyvinúť žiadnu aktivitu na ich získanie. Takáto interpretácia je v rozpore s povinnosťou správcu dane pri určení správcu dane prihliadnúť na zistené okolnosti, z ktorých vyplývajú výhody pre daňovníka, i keď ním neboli v konaní uplatnené. Nakoľko žalobcovi boli účtovné doklady odcudzené, nemohol ich správcovi dane predložiť. Správca dane vyzval žalobcu dvakrát na predloženie účtovných dokladov, pričom pri druhej výzve vedel, že žalobcovi boli tieto odcudzené. Týmito výzvami sa aktivita správcu dane skončila a neurobil už ďalšie úkony smerujúce k správneému určení základu dane, ktorý postup však nie je postačujúci na naplnenie dikcie a účelu zákonnej povinnosti zistiť čo najúplnejšie daň.

Žalobca tiež uviedol, že jeho kriminalizácia zo strany správcu dane, v súvislosti s posudzovaním oznámenia žalobcu o odcudzení dokladov ako nevierohodného a účelového, a popretie princípu „presumptio boni viri“ boli príčinou, pre ktorú správca dane a žalovaný zvolili voči žalobcovi v správnom konaní taký šikanózný a nezákonný postup, ktorý zásadne porušuje ústavný princíp zákonnosti postupu orgánov verejnej správy. Správca dane vychádzal z údajov o príjmoch žalobcu uvedených v daňovom priznaní, pripustil však, že tieto nemuseli byť uvedené v skutočnej výške. Napriek tejto závažnej pochybnosti o správnosti príjmovej strany výsledku hospodárenia správcovi dane ani žalovanému nič nebránilo v tom, aby deklarovanú výšku príjmov použil ako základ pre účely určenia daňovej povinnosti žalobcu. Tieto tvrdenia žalovaného len potvrdzujú, že daň žalobcu nebola určená dostatočne spoľahlivo tak, ako to ukladá zákon. Pokiaľ mal správca dane pochybnosti o pravdivosti vykázaných príjmov, mal zabezpečiť pomôcky, aby výšku príjmov určil dostatočne spoľahlivo. Tieto pochybnosti ale nebránili, bez zabezpečenia akejkoľvek pomôcky, dospieť k záveru, že výdavky deklarované žalobcom túto vierohodnosť postrádali. Takýto postup zásadným spôsobom porušuje princíp právnej istoty, a to najmä legitímneho očakávania subjektov práva o tom, ako budú orgány daňovej správy pri výkone svojich právomocí postupovať a hodnotiť skutočnosti, ktoré sú im známe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu

predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. januára 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250ja ods. 7 O. s. p., ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Predmetom konania v danej veci je preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/222/1264-10940/2010/991266-r zo dňa 25. februára 2010, ktorým potvrdil platobný výmer Daňového úradu Bratislava III č. 602/231/102108/09/Huč zo dňa 29. septembra 2009, ktorým správca dane určil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2003 v sume 3531,16 €.

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti

Podľa § 2 ods. 1 zák. o správe daní, v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Aby daňové orgány mohli uvedenú zásadu realizovať, sú

vybavené rozsiahlymi zákonnými právomocami, vychádzajúcimi zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, zakotvanej v § 2 ods. 3 citovaného zákona.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zák. o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide i fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 6 zák. správe daní, ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú a zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zák. o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 44 ods. 3 zák. o správe daní, ak správca dane vyrubí daň podľa pomôcok, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstaral, prihliadne tiež na zistené okolnosti, z ktorých vyplývajú výhody pre daňovníka, i keď ním neboli v konaní uplatnené.

Podľa § 48 ods. 4 zák. o správe daní, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o dani určenej podľa pomôcok, skúma odvolací orgán dodržanie **zákonných podmienok** na použite tohto spôsobu určenia dane a **dodržanie postupu podľa § 44 ods. 3**. Ak odvolací orgán zistí, že tieto zákonné podmienky a postup podľa § 44 ods. 3 bol dodržaný, odvolanie pre jeho neodôvodnenosť zamietne.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že daňové bremeno spočíva predovšetkým na daňovom subjekte. Je povinnosťou daňového subjektu preukázať, že skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a údaje uvedené v daňovom priznaní sú úplné a správne. Ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, správca dane ju s ním môže dohodnúť, pričom vychádza z dostupných podkladov. Ak daňový subjekt nesplní niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho v súčinnosti s ním nemožno daň určiť (napr. nepodá daňové priznanie alebo **neumožní vykonať daňovú kontrolu**, alebo urobí úkon, dôsledkom ktorého je zníženie dane), **správca dane je oprávnený určiť daň sám** bez spolupráce s daňovým subjektom, pričom vychádza z dokladov, ktoré má k dispozícii, alebo ktoré si zaobstará. Dôkazné bremeno daňového subjektu umožňuje správcovi dane sa zaoberať iba evidentne zistiteľnými skutočnosťami. Základnou úlohou správcu dane je zhromaždiť dôkazy, hoc aj svedčiace v prospech žalobcu, avšak tieto musia preukazovať skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie výšky dane (daňovej povinnosti), nie položiek znižujúcich daň, ktoré naopak preukazuje daňový subjekt.

Z obsahu administratívneho spisového materiálu je preukázané, žalobca za zdaňovacie obdobie roku 2003 v zákonom stanovenej lehote daňové priznanie nepodal. Daňové priznanie za rok 2003 podal žalobca až na základe výzvy správcu dane, a to dňa 4. decembra 2008, v ktorom vykázal príjmy zo živnosti za rozhodné obdobie roku 2003 v sume 488 811 Sk a výdavky v sume 454 875 Sk. Z obsahu administratívneho a súdneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že žalobca tieto výdavky nijakým spôsobom správcovi dane nepreukázal a ani neuviedol z čoho výdavky pozostávali, a to ani na opakovanú výzvu správcu dane. Žalobca sa na výzvu správcu dane k výkonu daňovej kontroly nedostavil a na prerokovanie protokolu o určení dane podľa pomôcok poveril splnomocnením V. R., P., B., ktorý však, okrem vyslovenia všeobecného nesúhlasu s obsahom protokolu, žiadne námietky nevzniesol, neuviedol z čoho pozostávali výdavky žalobcu, neoznačil dodávateľov tovaru, ktorý mal žalobca nakúpiť, neuviedol z akej živnosti pozostával príjem žalobcu. Jediným dokladom, ktorý bol správcovi dane predložený bolo potvrdenie vystavené Obvodným oddelením

Policajného zboru Bratislava IV č. Dú-1496/IV-KV-2008 zo dňa 24. decembra 2008 o oznámení krádeže čiernej pletenej tašky na notebook s obsahom podkladov k účtovníctvu na živnosť za rok 2003 až 2006, čím považoval svoju povinnosť vyplývajúcu z § 15 ods. 6 zák. o správe daní za splnenú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že obdobná vec už bola predmetom konania pred tunajším súdom pod sp. zn. 5Sžf/76/2011, pričom obdobnosť veci vyplýva z totožnosti posudzovanej právnej otázky a totožného skutkového stavu, ako aj rovnakých účastníkov konania, a preto použijúc ustanovenie § 250ja ods. 7 O. s. p., na toto rozhodnutie v ďalšom obsahu poukazuje a uvádza z jeho odôvodnenia:

Žalobca napriek opakovanej výzve zo strany správcu dane so správcom dane nespocoľpracoval. Okrem podania daňového priznania až na výzvu správcu dane a predloženia potvrdenia o odcudzení účtovných dokladov za roky 2003 až 2006, žiadne doklady správcovi dane nepredložil a ani neuviedol správcovi dane žiadne skutočnosti, ktoré by správcovi dane umožnili vykonať akékoľvek dokazovanie. Žiadne skutočnosti na preukázanie výdavkov uvedených v daňovom priznaní neuviedol ani splnomocnený zástupca žalobcu, ktorý na ústnom prejednaní protokolu o určení dane podľa pomôcok uviedol iba, že s ním nesúhlasí.

Potvrdenie o oznámení odcudzenia účtovných dokladov aj podľa názoru najvyššieho súdu možno považovať za nedôveryhodné, a preto celý postoj žalobcu k správcovi dane možno považovať za odmietnutie výkonu daňovej kontroly.

Vzhlľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru najvyššieho súdu boli splnené podmienky na určenie dane podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zákona o správe daní, keďže z dôvodu absolútnej nespocoľpráce žalobcu so správcom dane nebol možný postup v zmysle ustanovenia § 29 ods. 5 zákona o správe daní, a teda určiť daň dohodou.

Čo sa týka o námietky žalobcu, že pokiaľ správca dane určuje daň podľa pomôcok, je povinný určiť podľa pomôcok nielen príjmy ale aj výdavky, podľa názoru najvyššieho súdu, vzhlľadom k tomu, že v zmysle ustanovenia § 2 písm. j/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov je daňovým výdavkom výdavok na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložených daňovníkom, zaučtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka, výdavok musí byť preukázaný. Žalobca však svoje výdavky, ktoré v daňovom priznaní vyčíslil sumou 454 875 Sk nepreukázal a ani len

nešpecifikoval z čoho tieto výdavky spočívali. Pokiaľ žalobca v prílohe daňového priznania vo výkaze o príjmoch a výdavkoch uviedol, že spočívali z väčšej časti z nákupu tovaru, mohol označiť svojich dodávateľov a o aký tovar išlo. Žalobca v tomto výkaze taktiež neuviedol žiadnu sumu odvodov do fondov, z čoho je zrejmé, že žalobca do fondov žiadne odvody neodviedol, a preto je aj táto námietka žalobcu v tomto smere irelevantná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie závery uvedené považoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol postupom podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 220 O. s. p.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p., tak že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O. s. p. na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská